

O nocleg nikogo
na łące nie prosi,
bo domek swój własny
wciąż na grzbiecie nosi.

Gdzieś wśród zieleni, pośród traw
jest położony piękny staw...
Kto wokół niego robi szum,
wydając głośne „*kum, kum, kum*”?

Łatwo ją w trawie zauważyć,
bo wielka z niej modnisia.
Czerwony płaszczyk w czarne kropki
znów założyła dzisiaj!

Zbierają nektar z polnych kwiatów,
by słodki miód wyprodukować.
Są robotnice, są też trutnie –
lecz najważniejsza jest królowa!

To owadzi helikopter,
co nad stawem fruwa.
Każde skrzydło błyszczy w słońcu,
uwagę przykuwa.

Kiedy w swoim gnieździe siada,
powrót wiosny zapowiada.
Jest postrachem żab i myszy –
każda drży, gdy „*kle,kle*” słyszy!

Swe mieszkanie plecie nicią
bardzo wytrzymałą.
Kto w sieć jego da się schwytać –
nie wyjdzie z niej cało!

Nad łąką lata, siada na kwiatach,
może być paziem lub admirałem.
Gdy się odważy i przepoczwarzy –
prawdziwą pięknnością się staje!

- Krople wody na trawie!
Chyba stopę tam postawię,
kiedy będzie bosa!
- Jak te krople nazywamy?
- To poranna ..... !

Wieczorem na łące
daje piękny koncert.
Usypia skrzypcami
dzieci ziewające.

Pracowite i zwinne
po łące wędrują,
podziemne korytarze
i kopce budują.

Błyszczące futerko, długi ogonek –
na łące spędza swój każdy dzieńek...
Na widok kota do norki ucieka
i tam cierpliwie, cichutko czeka...

Niewiele widzi, lecz ma pazury,
którymi kopie głębokie dziury.
Przez swe tunele sprawnie przemyka,
choć utrapieniem jest ogrodnika.

Toczy swą kulę dzielnie, wytrwale –
chyba zmęczony nie bywa wcale!
Siłacz jest z niego, że nie do wiary!
Unosi taaakie wieeelkie ciężary!

Zielony dywan,
pełen polnych kwiatków:
maków, stokrotek,
mleczy i bławatków.

Jeszcze tylko krótka chwilka –
i zamieni się w motylka!
Zamiast pełzać - będzie latać,
robiąc postój gdzieś na kwiatach.